

gæringen om tvangslicens, kan licensen omfatte udnyttelse, som allerede har fundet sted, jf. stk. 2. Her ved undgås, at denne udnyttelse skulle kunne medføre sanktioner på grundlag af reglerne om brugsmødelindgreb.

Stk. 3 bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte de nærmere regler vedrørende stk. 1. Bemyndigelsen er ikke udnyttet ifølge den gældende lov, og vil sandsynligvis ikke blive det i fremtiden.

Til § 45

Forslagets § 45 svarer indholdsmæssigt til den gældende lovs § 31, der indeholder en henvisning til patentlovens § 45, 47-49 og 50. Bestemmelsens ordlyd er ændret således, at den ikke blot henviser til patentlovens bestemmelser, men at disse er udskilt til selvstændige bestemmelser i forslaget § 41, 43-46. Der er således ikke sket en ændring af retstilstanden i forhold til den gældende lov men blot en indskrivning af patentlovens bestemmelsers fulde ordlyd i selvstændige paragraffer.

§ 45 svarer til patentlovens § 49, og skal fortolkes i overensstemmelse denne. Bestemmelsen fastsætter dels visse betingelser for adgangen til at opnå og udnytte tvangslicens dels visse almindelige regler om licensens karakter.

Ifølge TRIPS-aftalens artikel 31 (b) er kravet for at opnå tvangslicens, at tvangslicensansøgeren forgæves har forsøgt at opnå en licens på almindelige og rimelige vilkår og inden for en rimelig tid. Derfor er denne betingelse indføjet i stk. 1.

Stk. 3 er en konsekvens af TRIPS-aftalens artikel 31 (l), herunder særligt nr. (iii). Bestemmelsen vedrører overdragelse af afhængighedslicenser, som meddeles i medfør af lovforslagets § 42 og fastslår, at det er en betingelse for overdragelse af tvangslicenser, at licensen overdrages sammen med den virksomhed, hvori den blev udnyttet, eller hvori udnyttelse var tilsigtet. Endvidere fastlægges det, når en tvangslicens, der berører afhængighedslicensen, overdrages, må det kun ske, når den overdrages sammen med det patent eller brugsmødel, der knytter sig til det såkaldte 2. patent eller registrerede brugsmødel.

Stk. 4 er en konsekvens af bestemmelsen i TRIPS-aftalens artikel 31 (c) og vedrører tvangslicenser til udnyttelse af rettigheder, der involverer halvlederteknologi. Tvangslicens vedrørende halvlederteknologi må kun meddeles til offentlig ikke-kommerciel udnyttelse. Endvidere er det fundet nødvendigt eksplicit at medtage en del af bestemmelsen, der vedrører konkurrencebegrænsende adfærd. Efter denne del af bestem-

melsen kan tvangslicens til udnyttelse af rettigheder, der involverer halvlederteknologi, meddeles med henblik på, at bringe en konkurrencebegrænsende adfærd, der er fastslået ved dom eller administrativ afgørelse, til ophør. Baggrunden for bestemmelsen i TRIPS-aftalens artikel 31 (c) er de særlige forhold, der gør sig gældende for halvlederteknologi-produkter.

Til § 46

Forslagets § 46 svarer indholdsmæssigt til den gældende lovs § 31, der indeholder en henvisning til patentlovens § 45, 47-49 og 50. Bestemmelsens ordlyd er ændret således, at den ikke blot henviser til patentlovens bestemmelser, men at disse er udskilt til selvstændige bestemmelser i forslaget § 41, 43-46. Der er således ikke sket en ændring af retstilstanden i forhold til den gældende lov men blot en indskrivning af patentlovens bestemmelsers fulde ordlyd i selvstændige paragraffer.

§ 46 svarer til patentlovens § 50, og skal fortolkes i overensstemmelse med denne. Bestemmelsen fastlægger, at sager vedrørende tvangslicens afgøres af Sø- og Handelsretten i København. Sager vedrørende tvangslicens er af en sådan særlig karakter, at det må anses for hensigtsmæssigt, at de behandles af en domstol. Der må ligeledes lægges vægt på, at der bliver tale om en domstol, som har særlig erfaring i erhvervsspørgsmål, således som det er tilfældet med Sø- og Handelsretten, hvor der i sagerne behandling deltager sagkyndige meddommere.

Sø- og Handelsrettens afgørelser kan indbringes for højere ret.

Med hensyn til spørgsmålet om, i hvilket omfang frembringelsen bør tillades udnyttet, bemærkes, at retten vil kunne gøre den bevilligede tvangslicens tidsbe- grænset.

Til § 47

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 32, men der er dog gennemført en omformulering, der skal sikre bedre systematik. Bestemmelsen angår de tilfælde, hvor en brugsmødelregistrering kan erklæres for ugyldig ved dom og fastsætter, hvem der kan rejse søgsmål om ugyldighed ved dom, og fastsætter, hvem der kan rejse søgsmål om ugyldighedskendelse.

Stk. 1 fremstår, bortset fra nogle mindre redaktionelle ændringer, uændret i forhold til den gældende lovs § 32, stk. 1. Ligesom efter patentlovens § 52, stk. 1 kan der ske hel eller delvis ugyldighedskendelse af en brugsmødelregistrering.